

**ಮೂರ್ನಾಲ್ಕು
ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಡಿಕೆ
ಬೆಳೆಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆ
ಹೊಂದಿದ್ದ ರೈತರು
ಈ ವರ್ಷ ಅಡಿಕೆ
ಗಿಡಗಳನ್ನಾದರೂ
ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು
ಹೇಗೆ ಎಂಬ
ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ.**

ಕೃಷಿ ಪದ್ಧತಿ ಬದಲಾವಣೆ ಎನ್ನುವುದು ಕೂಡ ಮತ್ತೊಂದು ಪಟ್ಟಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

‘ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ಭತ್ತ ಮತ್ತು ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯುವವರು ಭದ್ರಾ ಜಲಾಶಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎರಡೂ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಗಳಾಗಿದ್ದು, ನೀರು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಬೇಕು. ಭತ್ತಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಕಬ್ಬಿಗೆ ಬೆಲೆ ಜಾಸ್ತಿ ನಿಜ. ಆದರೆ ಭತ್ತದ ಕೊಯ್ಲು ಮತ್ತು ಕಬ್ಬಿನ ಕೊಯ್ಲು ಸಲೀಸಾದ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಗೇಯ್ ಮಾಡಿ ಭತ್ತದ ಒಕ್ಕಲು ಮಾಡಿ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನೂ ‘ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು’. ಇಷ್ಟೊಂದು ಶ್ರಮ ಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಕೃಷಿ ಕೂಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂಬುದು ಭತ್ತದ ಬೆಳೆಗಾರರ ನೋವು.

ಕಬ್ಬಿನ ಕೊಯ್ಲು ಸೂಕ್ತವಾದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದರೆ, ಕಬ್ಬಿನ ಕಾಂಡ ಒಣಗಿ ಅದರ ಮೌಲ್ಯವೇ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಬೆಲೆ ಇಳಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊಯ್ಲಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಸಿಗದೇ ಇದ್ದಾಗ ಕಬ್ಬಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯವರೇ

ಕೊಯ್ಲುಗಾಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಹೊಂದಿಸುವ ಕೆಲಸ ವಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ತಮ್ಮದೇ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಯ್ಲಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಬೆಳೆಯ ಮೇಲಿನ ಹಿಡಿತವೇ ಕೈ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದು, ಕೊನೆಗೆ ಪರಾವಲಂಬಿಯಾಗಿ ದಯನೀಯ ಸ್ಥಿತಿ ಅನುಭವಿಸುವುದೇಕೆ ಎಂದು ಬಗೆದ ರೈತರು ಅಡಿಕೆಸಸಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ನೆಡುವುದಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದರು. ಮಲೆನಾಡು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಳೆರೋಗದ ಭೀತಿ ಸಹಜ. ಆದರೆ ದಾವಣಗೆರೆಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕುಂಭದ್ರೋಣ ಮಳೆ ಬೀಳುವ ಪರಿಪಾಟವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೊಳೆರೋಗವು ವ್ಯಾಪಿಸುವ ಸಂಭವವೂ ಕಡಿಮೆ. ಕಾರಿಗನೂರು, ಕತ್ತಲಗೆರೆ, ತ್ಯಾವಣಿ ಮುಂತಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳು ನೀರಾವರಿಯನ್ನು ನಂಬಿದ್ದರೆ, ಸಂತೇಬೆನ್ನೂರು, ತಾವರೆಗೆರೆ, ಕೋವಲೂರು, ದೊಡ್ಡೂರು ಒಣ ಭೂಮಿ ಪ್ರದೇಶಗಳು. ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮೆಕ್ಕೆ ಜೋಳ ಬೆಳೆಯುವುದು ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಅಡಿಕೆ ಸಸಿಗಳದ್ದೇ